

Neda Rusjan Bric o tujcih ter o tem, zakaj se je težko in lepo vrniti domov

“Teater mora biti angažiran, mora govoriti o naši stvarnosti”

Neda Rusjan Bric je za večino Primorcev zelo znano ime. Marsikdo pa jo pozna kljub temu, da tega ne ve. Njene gledališke interpretacije osebnih zgodb velikih ljudi iz naše preteklosti, Simona Gregorčiča, Nore Gregor, bratov Rusjan, so izostrile delčke našega kolektivnega spomina in jih postavile pod novo, sodobno luč. **Nedo Rusjan Bric** tudi marsikdo sliši. Pa ne le zato, ker govori in se smeje značilno, žlahtno primorsko: torej od srca. In na glas.

► **Naslov letošnje sezone je *Tujec*. Ko ste snovali sezono pred letom dni, po naši domovini najbrž niso veli tako hladni vetrovi kot danes. Je beseda tujec dobila dodaten pomen?**

“Na žalost je tako. Ko sem začela razmišljati o sezoni, sem bila pod vtisom beguncev, ki so bili v sosednji Italiji. Šokirana sem bila nad tem, da ljudje živijo pri Soči in se domačini pretvarjajo, kot da jih ni. Danes nismo več šokirani. Podobno, kot smo bili ob začetku vojne pri nas ter kasneje v drugih republikah nekdanje Jugoslavije popolnoma v šoku, kmalu pa smo se navadili na grozljive stvari. Prepričana sem, da mora biti teater do določene mere družbeno angažiran, tudi v predstavah, ki sledijo okusu občinstva, da teater mora govoriti o naši stvarnosti. Žalostna sem, ko vidim, kako daleč je ta stvarnost prišla. Pred dobrim letom se mi je zdelo, da so predstave morda preostre, zdaj pa se mi ob vsem, kar se je zgodilo prej, zdi, da so premalo.”

► **Kako je danes gledališče sploh lahko družbeno angažirano?**

• “Odvisno od tega, kdo ga snuje, kakšno vizijo ima. Nekomu se angažma morda zdi nepomemben, meni pa se zdi, da je stik z realnostjo bistvena dimenzija. Tudi v svojih avtorskih predstavah se rada obračam v zgodovino, ampak nikoli zaradi tega, da bi govorila o preteklosti,

temveč prav nasprotno: iz zgodovine jemljem dejstva in intimne zgodbe zato, da bi govorila o današnjem času. In v tem smislu se mi zdi, da mora človek, ko pride v gledališče, videti in zaznati nekaj, kar se ga tiče. Teater ima možnost, da doseže človeka na čustveni ravni da pride do njega skozi druge pore. In to je bistvo. Ne delam si iluzij, da bi gledališče kogar koli spreminjalo, žal. Poskusiti pa moramo.”

Ko predstava govori o tem, kar imamo v genih

► **Je to umiranje iluzije, da bo umetniško delo, ki ga soustvarjaš, kar koli ali kogar koli spremenilo, včasih boleče, naporno? Je v razmišljajočem človeku vendarle želja, da bi nekaj naredil, izboljšal svet?**

“Vsekakor. Sicer ta človek ne bi več delal. Sem pa že toliko stara, da si ne delam več utvar. Tisti, ki hodijo v teater, so že na pol poti nekam. Njihovo razmišljanje je do neke mere že profilirano. In ko vidijo predstavo, ki jim je všeč, ki jim pride blizu ali jih gane, nekaj v njih zazveni. A v resnici prepričujemo prepričane. Ker je prepričati popolnoma nasprotno mislečega človeka težko ali skoraj nemogoče. Ima pa umetnost s svojo raznovrstnostjo najboljše možnosti, da doseže zelo širok krog ljudi.”

► **Ste avtorica predstave**

Trieste-Alexandria embarked, ki govori o aleksandrinkah, torej, če uporabimo sodobni žargon, o ekonomskih migrantkah, in na splošno pravite, da je vaše delo, tudi, ko ste bili v Mladinskem gledališču in ste živeli v prestolnici, povezano z vašimi domačimi kraji. So aleksandrinke, pa tudi prva svetovna vojna in še kakšen element primorskega kolektivnega spomina, orodja razumevanja sveta?

“Mislim, da so. To je dobra možnost, da sežeš do človeka, sploh na lokalni ravni. Zdi se mi, da so bili ljudje, tudi, ko sem bila še v Ljubljani in sem od tam delala primorske teme, zelo hvaležni, ko so videli gledališko interpretacijo nečesa, kar ni njihovo le na neki razumski ravni, temveč jim pripada na globlji način, nekaj, kar je zapisano v njihovih genih. Ljudje še danes pridejo k meni in rečejo ‘Moja teta, moja nona je bila aleksandrinka’. Ja, vse so bile. Ko se gledalec sooči z lastno izkušnjo, ko tisto, kar je v človeku, sreča tisto, kar prihaja z odra, se zgodi edinstveni spoj.”

► **Na oder ste zelo uspešno postavili gledališke zgodbe o Simonu Gregorčiču, bratih Rusjan, Nori Gregor. Kakšna je specifičnost gledaliških projektov, ki si za navdih vzamejo resnični zgodovinski lik? Koliko je realistična podstat blagoslov in koliko težava?**

“Vsakič, ko sem se odločila za nekaj takšnega, sem se preklinjala. Stala sem pred goro materiala, pred celim življenjem človeka, soočena z nemogočo nalogo raziskati ga in z določenimi postopki iztisniti esenco. Kako izbrati tako, da v uri ali dveh poveš celo zgodbo? Poleg tega sta običajno v mojih predstavah dve zgodbi: ena je

zgodovinska, ena sodobna, kar pomeni, da je časa pravzaprav pol manj. Seveda je tudi zgodovinska zgodba do neke mere domišljajska. Nihče ne ve, kako je razmišljal in čustvoval človek iz preteklosti. Zato je bilo še toliko težje ustvarjati dogodek ob 100. rojstnem dnevu Borisa Pahorja, torej pisati zgodbo o človeku, ki je še med nami. In je poleg tega zelo kritičen in zahteven. Malo sem se ga bala, tudi zato, ker mi je že na začetku povedal, da ne mara gledališča. Zato je bila na koncu toliko večji balzam njegova izjava, da je presrečen, da je videl svoje življenje na odru."

► **V svoji karieri ste delali že skoraj vse, kar je moč delati v gledališču. V vlogi direktorice morate najbrž tudi premikati kulise ...**

"Kulis ravno ne, premikam pa marsikaj drugega. Sem pa tudi postavljala kulise, seveda ..."

► **Kakšen je ta lok, predvsem prehod od igralko k režiserki in avtorici?**

"Predvsem nikoli nisem razmišljala, kam naj bi vodila pot. Delala sem korak za korakom. Vsega sem se lotevala z veliko strahu, ampak sem po naravi kot kaže taka, da ne dovolim strahu, da bi me odvrnil od nečesa."

► **Je torej to ustvarjalni strah?**

"Bolje bi bilo, če strahu ne bi bilo. Ampak v bistvu je to, da uspeš premagati svoje strahove, zadovoljstvo. Strah te ne sme ustaviti. Če si nekaj res želiš narediti, moraš tvegati, pa čeprav se naloga na začetku zdi grozljiva in pretežka zate. Gledališče se mi je vedno zdelo preveliko. Že ko sem začela kot šepetalka, ko sem postala igralka, je bilo še težje. Kc sem postala režiserka, pa katastrofa. Ta korak sem naredila prav zaradi aleksandrink. Želela sem si, da pisma moje none aleksandrinkah. Pisma sem ponujala Metodu Pevcu, ker sem vedela, da bi rad snemal film. Odvrnil je, da nikoli ne bo dobil denarja za tako veliko produkcijo. Ker torej nihče ni hotel, sem morala sama. Tudi za direktorsko

vlogo velja, da se ni bilo lahko odločiti zanjo in je ni lahko igrati."

Majhne in še manjše vasi

► **Če greva od vaše metaforične k dobesedni poti. Ta vodi med Ljubljano in Novo Gorico. Ste na nek način povratnica v mesto. Kako gledate nanj?**

"Nikoli nisem resnično zapustila mesta in vedno sem ostala v stiku. Po drugi strani pa je bilo nenavadno priti nazaj in se privaditi stvarjem, ki jih v Ljubljani ni bilo. Predvsem na to, da je to zelo majhen prostor, čeprav tudi Ljubljana ni velik. Pravimo, da je ves svet majhna vas, no, ta je še malo manjša. Obremenjevale so me male zdrahe, povezave, to, da nikoli ne veš, komu stopiš na žulj. Tudi publika je nekoliko drugačna kot v Mladinskem gledališču, čeprav sem bila nad novogoriškim občinstvom pozitivno presenečena, saj zelo dobro sprejema predstave, ki so nekoliko bolj zahtevne. Ves čas pazimo na ravnotežje. Umetniški vodja oziroma tisti, ki sestavlja repertoar, mora predvidevati. In to ni vedno lahko. Podobno kot v kuhinji, ko izberemo najboljše sestavine, ampak jed ni takšna, kot smo si jo predstavljali. Kritike pa seveda prihajajo po predstavah, po znanem načelu, da smo po bitkah vsi generali. Mislim, da ne smemo zgolj slediti željam občinstva, ki si, bolj kot so časi slabi in grozni, bolj želi komedij in lahkotnih žanrov. To razumem in sprejemam. A če hlastamo le za polnimi dvoranami, to ni več dobro gledališče, sploh ne nacionalno. Po drugi strani pa nima smisla občinstva posiljevati s stvarmi, ki so nerazumljive. Najbolje je ponujati čim širši vpogled in dajati publiki možnost, da izbira."

► **Je za direktorja in umetniškega vodjo gledališča torej bolje da precenjujeta ali da podcenjujeta svoje občinstvo?**

"Ne eno ne drugo ni dobro. Podcenjevanje je seveda slabo, a tudi precenjevanje lahko pripelje

do tega, da se ljudje oddaljijo od gledališča. Do občinstva čutim strahospoštovanje. Publika ni gmota, sestavljena je iz posameznikov. A ko je v dvorani, se publika zgodi ali pa se ne. To je magija gledališča. Čarovnija, na katero lahko vplivamo le do določene mere. Tehtnico včasih nagne en sam trenutek. Vzdušje je zadržto, napeto, potem pa se nekdo zasmee in se še drugi in atmosfera se nenadoma sprosti in predruhači. Redno hodim gledat svoje predstave. Čeprav režiserji običajno ob tem, da gledajo svojo predstavo na odru, zelo trpijo, ker nimajo nadzora. A meni se zdi, da prav, ko sedim med publiko, dobim odziv in občutek o tem, kaj sem naredila. Hodila sem gledat predstavo o Gregorčiču, ko so bile predstave za šolo. Gledala sem z balkona in sem opazovala mladostnike, ki imajo seveda vsi telefone v rokah. Ko tempo predstave pade, se začnejo prižigati zasloni. Šalila sem se, da je to pravi monitoring."

► **Ministrica za kulturo**

Julijana Bizjak Mlakar je v intervjuju za PN rekla, da "SNG Nova Gorica ni tako vrhunsko kakor ljubljansko in mariborsko, je pa kakovostno. In izjemno pomembno je zaradi bližine Trsta in stikov z zamejstvom." Kako komentirate to izjavo?

"Ministrica je pri uporabi besed 'vrhunsko' in 'kakovostno' najbrž mislila konkretno na odločitev komisije, ki ocenjuje programe gledališč prav s tema dvema besedama. Najbrž tudi s kakšno slabšo, a na srečo do zdaj takšne ocene nisem videla. Na podlagi tega se določijo tudi finančna sredstva. 20 let sem delala v Ljubljani in v Mladinskem gledališču, ki je bilo, sploh pod vodstvom Uršule Cetinski, večkrat ocenjeno kot vrhunsko, in lahko rečem, da gledališče zunaj Ljubljane zelo težko dobi oceno 'vrhunsko'. Dobimo tudi manj pozornosti pri nacionalnih medijih. In zgodi se,

da prestolnica dosežkov na periferiji, ki so dejansko vrhunski, sploh ne zazna. Predstavo o Nori Gregor, ki sem jo režirala, smo postavili v koprodukciji z gledališčem Schauspielhaus Graz, in tržaškim Teatrom Rosetti, kar pomeni, da smo imeli štiri premiere v treh jezikih. V nacionalnih medijih je bilo to komaj omenjeno. Čeprav se je, denimo, tako v Trstu kot v Grazu, sploh prvič na odru slišala slovenska beseda. To ni le težava Nove Gorice. Enake imajo v Celju, tudi v Mariboru, pa čeprav ima vrhunsko tradicijo in zaradi Boršnikovega srečanja tudi čudovito publiko, da ne govorimo o Kopru in Trstu ter vseh ostalih gledališčih, ki niso v centru. Seveda si želim, da bi prodrli ter dobili oceno, da je naš program vrhunski. To bi bilo čudovito."

Opis del in nalog

► **Zaradi birokratskih zapletov ostajate vršilka dolžnosti. Koliko težje vam je zaradi tega ?**

"Že leto in pol je tako in ne vem, koliko časa bo to trajalo. Privadila sem se, da ne razmišljam o tem. Predvsem ni miru. Če se ve, da je vsakih nekaj mesecev razpis, je to odprt poligon za vse mogoče razprtije in tudi direktor zelo težko suvereno izreče slabe stvari, ki jih je treba povedati bodisi zaposlenim bodisi ministrstvu, publiko, okolju. Ampak privadila sem se, da o tem ne razmišljam, ne kalkuliram in skušam delati tako, kot je prav. Res je, da sem s prihodom v Novo Gorico obrnila svoje življenje na glavo, ampak tega nisem storila prvič in, če bom živa, najbrž tudi ne zadnjič. Nikoli se nisem oklepala stolčka in če bom kdaj to naredila, bi si želela, da me življenje samo odstavi."

► **V novogoriški gledališki hiši je bilo veliko teatra ...**

"Tudi za odrom ..."

► **So se napetosti pomirile? In če so se, je to zgolj začasna tišina ali se vam zdi, da ste uspeli rešiti vsaj del težav in vzpostaviti dialog?**

"Stvari, ki so se nabirale 20 let, je težko rešiti v letu in pol. Glede na to, da sem v hiši delala kot režiserka, poznam ljudi in večina pozna mene. Imam zelo dobre odnose od prej, ampak veliko ljudi govori z mano, kot da mi piše na čelu 'direktor', in v tem odnosu sploh nisem več jaz. Težko bi torej rekla, da so se stvari umirile. Nekatere strasti so se celo še dodatno razplamtele. Kar me veseli, je, da imamo po zelo dolgem času, homogen igralski ansambel. Da se lahko pogovarjamo o svojih težavah. Več kot imajo igralci kakovostnega dela, bolj so zadovoljni. Igralec igra utrujen, bolan, ob vsaki uri, če ima notranjo izpolnitev. Ko to izgine, pridejo na plan vse slabosti. Za tehnike in ostale sodelavce je treba skrbeti zato, ker te motivacije, kot pri igralcih, ni. Morajo delati marsikaj, kar jim ni všeč, in treba je v njih ohranjati zanimanje, pripadnost, zavedanje, da so pomembni. Vesela sem vsakega, ki z žarom soustvarja predstavo in prizadene me, ko nekdo reče, da nečesa ni v njegovem opisu del in nalog ter se ga zato ne tiče."

► **Ne morete vedeti, koliko časa boste ostali na čelu SNG Nova Gorica. Ampak tudi, če bo to nekaj mandatom, je nekaj gotovo: v vsakem bo premalo denarja. Bolj razmišljate o tem, kako povečati prihodke vaše hiše iz javnega proračuna, ali kako iskati prihodke drugje, na tako imenovanem trgu?**

"Svoje delo direktorice zelo povezujem s svojo režiserko izkušnjo. Začela sem na neodvisni sceni in nikoli nisem razmišljala o tem, da je denarja premalo. Razmišljala sem o tem, koliko ga imam, in kaj lahko z njim naredim. Specifičnost ustanove je, da ima zaposlene ljudi, za katere je seveda treba poskrbeti. Zaplete se tudi zato, ker najprej zastavimo program in šele nato izvemo, koliko denarja bomo zanj dobili. Še bolj pa je obremenjujoča zakonodaja, ki se nenehno spreminja. Vsak mesec se zgodi nekaj, kar drastično spremeni

pogoje. V gledališču se načrtuje za dve leti ali tri leta vnaprej. Podlaga pa je peščena in se spreminja, kot da bi sredi *Človek ne jezi se* nekdo predrugačil pravila. Seveda se moramo truditi, da bi imeli čim več lastnih sredstev, ampak gledati samo v to smer, je nemogoče. Lahko delamo same komedije, pa se račun ne bo izšel. Ker je 'mašinerija' s 74 zaposlenimi in veliko hišo, če hočeš delati kakovostno, zelo draga. Govorijo nam, naj gremo na trg. Kakšen trg pa imamo? Slovenski. Prostor je omejen in gledališč je veliko. K sreči. Upam, da jih bo ostalo vsaj toliko."

► **Madžarski skladatelj Bela Bartok naj bi rekel: "Tekmovanja so za konje, ne za umetnike." Ampak vendarle nagrade štejejo. SNG Nova Gorica jih je dobilo kar nekaj v zadnjih dveh letih - katere vam največ pomenijo?**

"Na to pa res ne morem odgovoriti. To je tako kot pri otrocih - vse imaš enako rad. Ampak prav zares: čisto vsake smo veseli. Ko sem bila mlajša, se mi je včasih zdelo prav žaljivo poudarjati nagrade. Z leti spoznaš, da se to pozna na plačni listi, teatru se pozna pri financiranju in ni drugega kot da si priznaš, da nagrade obstajajo in, ja, hočemo jih dobiti. Nesmiselno je iti v lov na nagrade, ni prav in se običajno ne obnese. Pogosto se zgodi, da predstave, ki so najbolj všeč publiko, na umetniških festivalih niso nagrajene. In tu je zdaj dilema: delamo za občinstvo ali delamo za nagrade? Moje mnenje je, da je pri tako velikem repertoarju prostor za oboje."

► **Vas veseli, da so številni gledališki igralci, nekateri tudi iz novogoriškega gledališča, z Eno žlahtno storijo dosegli toliko ljudi, ki vrat gledališkega hrama nikoli ne prestopijo?**

"To je dvorezen meč. Kristjan Guček in Medoja Novak ter Milan Vodopivec, ki je zdaj sicer že upokojen, imajo pomembne vloge in veliko snemajo. To je zelo naporno. Ampak dogovorjeni smo tako, da delo v matični hiši ne trpi. Po drugi strani pa je to izjemna priložnost

in reklama za našo hišo. Seveda najbolj cenimo naše zvesto občinstvo, abonente, ki so z nami že 20 ali 30 let. A če pridejo na predstave ljudje, ki sicer v gledališče ne hodijo, smo veseli. In televizija je televizija. Doseže vsak kotiček.”

► **V državi smo veliko govorili o proslavah, najbrž malo preveč. Ves ansambel ima svežo izkušnjo proslave ob lanskem dnevu državnosti. Kako naporno je režirati po naročilu in je to, kar se je zgodilo ob kulturnem prazniku, eksces ali kaže na slab dialog med gledališko umetnostjo in drugimi družbenimi sferami?**

“Režirala sem nekaj državnih proslav in ker tudi v predstavah nisem zelo radikalna, sem bila tudi pri režiji predstav zmerna. So pa drugi režiserji, ki delajo na drugačen način. Predstave Marka Bulca so mi zelo všeč in tudi sodelovala sem z njim. Razumem, kaj je želel. Kaj pomeni 'po naročilu', pa je odvisno od tega, na kako visoki ravni je predstava. Višje kot je, več ljudi se vanjo vtika. Zelo neprijetno je, ko moraš na sestankih razlagati svojo umetniško zamisel. Danes si ne

moremo predstavljati proslav, kakršne je delal Matjaž Berger. Spominjam se kolega iz Italije, ki je slučajno videl prenos po televiziji in ni mogel verjeti, da neka država uporabi vrhunsko umetniško delo za proslavo. Dejstvo je, da danes zelo težko sprejemamo novo in drugačno. Standardni odgovor je 'to mi je všeč' ali 'to mi ni všeč'. Še nekaj let nazaj je bilo drugače. Bilo je neko temeljno spoštovanje. Tudi na ravni usklajevanja z naročniki je vedno več neposrednega poseganja v vsebino. Ampak mislim, da je to odraz časa. Kar se dogaja v gledališču, se dogaja v državi in v svetu. Vedno sem mislila, da gremo v času nenehno naprej: k večji svobodomiselnosti, večji odprtosti, a zdajšnji časi so podobni obdobjem, ki sem jih raziskovala za svoje predstave, času pred prvo in pred drugo svetovno vojno. Času, ko je stiska, ko se začne ksenofobija. Današnji trenutek je strahovito podoben vzponu nacizma in fašizma, ki sem ga raziskovala pri Nori Gregor. Tako podoben, da je včasih prav srhljivo pomisliti na to. Smo v prelomnem trenutku.”

► **Gledališče je za Novo Gorico**

zelo mestotvorno. Večina Novogoričanov, ki so starejši od 40 ali 50 let, zelo nostalgичno vzdihuje po časih, ko je bilo, takrat še Primorsko dramsko gledališče, središče urbanega življenja. In to vzdihovanje običajno pripelje do festivala *Mali odri*. Kakšna je realna možnost, da bi Nova Gorica dobila spodoben umetniški festival?

“Bila bi presrečna, če bi se to zgodilo. Vsi se spomnimo *Malih odrov* in dejansko so prihajali ljudje iz vse Jugoslavije. To je, žal, povezano z denarjem, ki ga ni nemogoče dobiti. Ampak spet je vprašanje, kako močno si tega želimo. Zvečer pri kavi in pivu govorimo o tem, kako lepo bi bilo spet imeti *Male odre*. Ampak ali samo vzdihujemo? Če bi res želeli to narediti, bi lahko. A potrebna ni le energija ljudi, ki bi festival postavili na noge, temveč tudi ljudi, ki bi prihajali na predstave kot občinstvo. Bila sem na veliko svetovnih festivalih in dejansko uspešni so tisti, ki jih podpira celo mesto. Ko prideš v Bogoto in se taksist spominja, da te je včeraj videl na odru, veš, da mesto diha za festival.”

VESNA HUMAR

“Obremenjujoča je zakonodaja, ki se nenehno spreminja. Vsak mesec se zgodi nekaj, kar drastično spremeni pogoje. V gledališču se načrtuje za dve leti ali tri leta vnaprej. Podlaga pa je peščena in se spreminja, kot da bi sredi Človek ne jezi nekdo predrugačil pravila.”

“Hodila sem gledat predstavo o Gregorčiču, ko so bile ponovitve za šole. Gledala sem z balkona in opazovala mladostnike, ki imajo seveda vsi telefone v rokah. Ko tempo predstave pade, se začnejo prižigati zasloni. Šalila sem se, da je to pravi monitoring.”

“Do občinstva čutim strahospoštovanje. Publika ni gmota, sestavljena je iz posameznikov. A ko je v dvorani, se publika zgodi ali pa se ne. To je magija gledališča. Čarovnija, na katero lahko vplivamo le do določene mere.”

Drama o strahu, pogumu in korakih

Neda Rusjan Bric je svojo gledališko pot začela kot igralka in ob vprašanju, ali bi se lahko vrnila nazaj, se zamisli. Najbrž težko. Pa ne zato, ker ne bi hotela ubogati režiserja, temveč zato, ker je način razmišljanja in delovanja popolnoma drugačen.

Ženska, ki razmišlja in deluje kot vodja, vodenje razume kot odgovornost in angažma. In ne kot prestiž ter obupano oklepanje položajev in nazivov.

V vodenje **SNG Nova Gorica** pretaka vse svoje številne raznovrstne, poklicne in življenjske izkušnje. Ter se predvsem drži načela "korak za korakom", ki ji omogoča, da se vsake nove naloge loti z malo strahu, ki pa ga vedno spremlja tudi dovolj poguma.

Ni dovolj prostora, da bi našteali vse nagrade, ki jih je **Neda Rusjan Bric** dobila kot igralka Mladinskega gledališča ter kot avtorica in režiserka izvirnih samostojnih gledaliških predstav, med katerimi so občinstvu v spominu najbolj ostale *Trieste-Alexandria Embarked*, *Kdor sam do večera potuje skozi svet* o Simonu Gregorčiču, *Eda - zgodba bratov Rusjan* in *Nora Gregor - skriti kontinent spomina*. In najbrž bi tudi sama med nagradami težko izbrala najpomembnejše in tiste, ki so ji najljubše. Krog njenega ustvarjalnega dela se konec koncev ne stika na podelitvah nagrad in niti v intervjujih, temveč v dvorani, v temi, kjer opazuje občinstvo z enako ustvarjalno in zmagovalno mešanico strahu in poguma.

VH

Neda Rusjan Bric nacionalno gledališče v Novi Gorici vodi kot vršilka dolžnosti. Nenehna začasnost ne pomaga, a se Rusjanova s tem ne obremenjuje in pravi, da skuša predvsem *“delati tako, kot je prav.”*

NEDA RUSJAN BRIC, *direktorica SNG Nova Gorica*

